

Ara es porta el fred

La sala Beckett acull l'obra «Eva i Adela als afores» amb Montse Germán i Rosa Renom

Foto: David Ruano

"La pregunta no és si faràs o no una cosa, sinó si ets capaç de no fer-la. No trobes?" La resposta no només la busca el guió de l'obra *Eva i Adela als afores* (<http://www.salabeckett.cat/espectacle/eva-adela-als-afores/>) (escrita per Mercè Sarrias) sinó que, de pas, és una oportunitat perquè, just al davant, cada persona que hi ha a cada butaca s'ho qüestioni. Som a la sala Beckett. Un solar, bidons d'aigua, unes tomaqueres, dues cadires i dues dones: l'Eva (interpretada per Montse Germán, que ha substituït una Sílvia Bel lesionada) i l'Adela (Rosa Renom), que confessa haver escoltat en un parc la conversa entre dos homes que planegen un assassinat.

I vet aquí la primera sacsejada de consciències: quantes coses escoltem, cada dia, i fem veure que ni tan sols les sentim? O és més, de quantes coses opinem i a l'hora de la veritat, quan cal actuar, quan cal ser-hi, fem veure que no, que això no és cosa nostra? En aquest punt d'indecisió, de no saber si arrambar-te al cantó dels que fan o dels que diuen, elles mateixes deixen anar aquelles frases que massa sovint ens delaten: No és cosa nostra. Com si sentíssim ploure. Mirar cap a una altra banda. Qui dia passa, any empeny.

"Ara es porta el fred". Ho comenten i penso si això ve d'aquesta tendència a mirar-nos massa el melic i al mirall. Quan sortir de la comoditat del jo i observar què passa al voltant és una oportunitat per qüestionar-te, per posar-te a prova, per adonar-te que en tu i en els altres encara

queda molt per fer. Mentre elles dues estiren el fil de la història, i dubten i imaginem i tenen por i s'omplen de coratge, també insinuen la distància llarguíssima que hi ha entre formar part del món o només de tu mateix.

"Haurem d'intervenir-hi?". Aquestes tres paraules ho diuen tot: perquè al cap i a la fi ens calen més plurals, més verbs d'acció i més motius per arremangar-nos. Ser conseqüent amb les conseqüències i no quedar-nos bocabadats, amb els braços plegats, mirant com passen el temps i les paraules. Potser no cal esperar els trets, la sang, els desastres més grans per conjuguar amb més responsabilitat, cura i compromís el verb decidir. Perquè la vida dels altres també ens reclama en els fets petits del dia a dia. I és per això que també cal rentar-nos la cara cada matí, obrir els ulls i decidir quin paper juguem al món: ja no val girar el cap, sinó ser valent per mirar el que cal mirar. I per fer menys fred el fred.

Foto: David Ruano

Eva i Adela als afores (<http://www.salabeckett.cat/espectacle/eva-adela-als-afores/>)

Autora: Mercè Sarrias.

Direcció: Toni Casares.

Producció: Sala Beckett / Obrador Internacional de Dramatúrgia.

Repartiment: Montse Germán i Rosa Renom.

Escenografia: Marc Salicrú.

Vestuari: Berta Riera.

Lloc: Sala Beckett.

Quan: Fins al 30 d'abril.